

ΓΚΙΓΓΕΡΜΟ ΝΥΚΤΙ ΤΟΡΟ
ΚΟΡΝΙΛΙΑ ΦΟΥΝΙΚΕ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΟΥ ΤΙΑΝΑ

Μεταφρασμένο σε 16 γλώσσες
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο λαβύρινθος του Πάνα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Pan's Labyrinth
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Guillermo del Toro, Cornelia Funke
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άννα Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Κατερίνα Άγγου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Sarah Coleman
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Guillermo del Toro, Cornelia Funke, 2019
© Εικονογράφησης: Allen Williams, 2019
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3121-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3122-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΚΙΓΓΕΡΜΟ ΝΥΕΙ ΤΟΡΟ
ΚΟΡΝΙΛΙΑ ΦΟΥΝΚΕ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑ

Μετάφραση: Άννα Κοντολέων

Για τον Αλφόνσο Φουέντες και τους άντρες του, που έσωσαν το σπίτι μου, τα δέντρα μου, τα γαϊδουράκια μου, τις αναμνήσεις μου και τα σημειωματάριά μου από την πυρκαγιά του Γούλσι.

Κ.Φ.

Για την Κ., τη λύση σε όλα τα αινίγματα, την έξοδο από τον Λαβύρινθο.

Γκ.Ντ.Τ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
1. ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ.....	13
2. ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ	20
3. ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΠΟΝΤΙΚΙ	27
4. ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ Σ' ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΒΟΥΝΟ	30
5. ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΓΙΟΙ.....	39
<i>Η ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΓΛΥΠΤΗ .....</i>	<i>49</i>
6. ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ	56
7. ΚΟΦΤΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ.....	66
8. ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ	71
9. ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΑ.....	77
<i>Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ.....</i>	<i>85</i>
10. ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ.....	92
11. ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ	96
12. Ο ΦΡΥΝΟΣ.....	99
13. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΡΑΦΤΗ.....	104
<i>Ο ΜΥΛΟΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ ΤΗ ΛΙΜΝΟΥΛΑ ΤΟΥ .....</i>	<i>115</i>
14. ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ.....	121
15. ΑΙΜΑ.....	125
16. ΕΝΑ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ.....	131
17. ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ	135
<i>Ο ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ.....</i>	<i>139</i>
18. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ	145
19. ΜΙΑ ΣΠΗΛΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ.....	148

20. Ο ΧΛΩΜΟΣ ΑΝΤΡΑΣ.....	153
21. ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΛΟΓΗ	167
<i>ΤΟ ΞΥΡΑΦΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ</i>	173
22. ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ	178
23. Ο ΜΟΝΟΣ ΕΝΤΙΜΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ	184
24. ΚΑΚΑ ΝΕΑ, ΚΑΛΑ ΝΕΑ	192
25. ΤΑΡΤΑ.....	197
<i>Ο ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣ</i>	203
26. ΜΟΝΟ ΔΥΟ ΡΩΓΕΣ ΣΤΑΦΥΛΙΟΥ	210
27. ΣΑΚΑΤΕΜΕΝΟΣ.....	213
28. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΑΓΕΙΑ	217
29. ΕΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΕΙΔΟΣ ΑΝΤΡΑ.....	223
<i>ΟΤΑΝ Ο ΦΑΥΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΕ</i>	227
30. ΜΗΝ ΤΗΝ ΠΛΗΓΩΣΕΙΣ.....	232
31. Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ.....	238
32. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ.....	243
33. ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.....	248
<i>Ο ΡΑΦΤΗΣ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ</i>	259
34. ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ	265
35. Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΛΥΚΟΣ.....	270
36. ΑΔΕΛΦΗ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΣ	275
<i>Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ</i>	281
37. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ	286
38. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ	293
<i>ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΤΟ ΕΣΚΑΣΕ</i>	297
39. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΣ.....	303
ΕΠΙΛΟΓΟΣ – ΜΙΚΡΑ ΙΧΝΗ.....	307

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λένε ότι πριν από πολύ, πολύ καιρό, σ' ένα υπόγειο βασίλειο όπου δεν υπήρχε ούτε ψέμα ούτε πόνος, ζούσε μια πριγκίπισσα η οποία ονειρεύτηκε τον κόσμο των ανθρώπων. Η πριγκίπισσα Μοάνα ονειρεύτηκε έναν τέλειο γαλανό ουρανό και μια απέραντη θάλασσα από σύννεφα: ονειρεύτηκε τον ήλιο και το γρασίδι και τη γεύση της βροχής... Έτσι, μια μέρα η πριγκίπισσα ξέφυγε από τους φρουρούς της και ήρθε στον κόσμο μας. Σύντομα ο ήλιος έσβησε όλες τις αναμνήσεις της και εκείνη ξέχασε ποια ήταν κι από πού είχε έρθει. Περιπλανήθηκε πάνω στη γη, υποφέροντας από το κρύο, τις ασθένειες και τον πόνο. Και, τελικά, πέθανε.

Ο πατέρας της, ο βασιλιάς, δε σταμάτησε ποτέ να την αναζητά. Γιατί ήξερε ότι το πνεύμα της Μοάνα ήταν αθάνατο και ήλπιζε ότι μια μέρα θα επέστρεφε κοντά του.

Μέσα σ' ένα άλλο σώμα, σε μιαν άλλη εποχή. Ίσως σε κάποιο άλλο μέρος.

Θα περίμενε.

Μέχρι την τελευταία του πνοή.

Μέχρι το τέλος του κόσμου.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Υπήρχε κάποτε στα βόρεια της Ισπανίας ένα δάσος τόσο αρχαίο, που θα μπορούσε να αφηγηθεί ιστορίες πολύ παλιές και ξεχασμένες από τους ανθρώπους. Τα δέντρα ήταν ριζωμένα τόσο βαθιά στο καλυμμένο από βρύα έδαφος, που οι ρίζες τους μπλέκονταν με τα κόκαλα των νεκρών, ενώ τα κλαδιά τους αναζητούσαν τ' αστέρια.

Τόσο πολλά πράγματα χαμένα, μουρμούριζαν τα φύλλα καθώς τρία μαύρα αυτοκίνητα κατηφόριζαν τον χωματόδρομο που ανοιγόταν ανάμεσα από τις φτέρες και τα βρύα.

Όμως, όλα τα χαμένα πράγματα μπορούν να ξαναβρεθούν, ψιθύριζαν τα δέντρα.

Ήταν το έτος 1944, και το κορίτσι που καθόταν σ' ένα από τα αυτοκίνητα, δίπλα στην έγκυο μητέρα του, δεν καταλάβαινε τι ψιθύριζαν τα δέντρα. Το όνομά της ήταν Οφέλια και γνώριζε τα πάντα για τον πόνο και την απώλεια, κι ας ήταν μόλις δεκατριών ετών. Ο πατέρας της είχε πεθάνει πριν από μόλις έναν χρόνο και η απουσία του ήταν για την Οφέλια τόσο τρομερή, που μερικές φορές ένιωθε την καρδιά της σαν ένα άδειο κουτί μέσα στο οποίο δεν υπήρχε τίποτε άλλο πέρα από την αντήχηση του πόνου

της. Συχνά αναρωτιόταν αν η μητέρα της αισθανόταν το ίδιο, αλλά δεν μπορούσε να βρει την απάντηση στο χλωμό της πρόσωπο.

«Λευκή σαν το χιόνι, κόκκινη σαν το αίμα, μαύρη σαν το κάρβουνο», συνήθιζε να λέει ο πατέρας της Οφέλια όταν κοίταζε τη μητέρα της, με μια φωνή απαλή, γεμάτη τρυφερότητα. «Της μοιάζεις τόσο πολύ, Οφέλια». Χαμένος.

Οδηγούσαν για ώρες, όλο και πιο μακριά απ' όλα όσα γνώριζε η Οφέλια, όλο και πιο βαθιά μέσα σ' αυτό το ατέλειωτο δάσος, για να συναντήσουν τον άντρα που η μητέρα της είχε επιλέξει να γίνει ο νέος της πατέρας. Η Οφέλια τον αποκαλούσε Λύκο και δεν ήθελε να τον σκέφτεται. Αλλά ακόμα και τα δέντρα έμοιαζαν να ψιθυρίζουν το όνομά του.

Τα μόνα πράγματα που είχε καταφέρει να πάρει μαζί της η Οφέλια για να της θυμίζουν το σπίτι ήταν μερικά βιβλία της. Κρατούσε σφιχτά αυτό που βρισκόταν στην αγκαλιά της, και χάιδευε το κάλυμμά του. Όταν άνοιξε το βιβλίο, οι λευκές σελίδες ήταν εξαιρετικά φωτεινές σε σύγκριση με τις σκιές που γέμιζαν το δάσος, και οι λέξεις που αποτυπώνονταν πάνω τους πρόσφεραν καταφύγιο και παρηγοριά. Τα γράμματα ήταν σαν ίχνη από πατημασιές στο χιόνι, ένα λευκό τοπίο ανέγγιχτο από τον πόνο, ανέπαφο από αναμνήσεις πολύ σκοτεινές για να κρατηθούν ζωντανές, πολύ γλυκές για να αφεθούν στη λήθη.

«Γιατί έφερες όλα αυτά τα βιβλία, Οφέλια; Αφού θα είμαστε στην εξοχή!» Η βόλτα με το αυτοκίνητο είχε κάνει το πρόσωπο της μητέρας της να χλωμιάσει ακόμα περισσότερο. Η βόλτα με το αυτοκίνητο και το μωρό που κυφορούσε. Τράβηξε το βιβλίο από τα χέρια της Οφέλια και μεμιάς όλες οι παρηγορητικές λέξεις σιώπησαν. «Είσαι πολύ μεγά-

λη για παραμύθια, Οφέλια! Πρέπει να αρχίσεις να ασχολείσαι με τον πραγματικό κόσμο!»

Η φωνή της μητέρας της ήταν σαν σπασμένη καμπάνα. Η Οφέλια δεν τη θυμόταν ν' ακούγεται ποτέ έτσι όταν ζούσε ακόμα ο πατέρας της.

«Ω, θα αργήσουμε!» Αναστέναξε, πιέζοντας το μαντίλι στα χείλη της. «Αυτό θα τον δυσαρεστήσει».

Αυτόν...

Η μητέρα της βόγκηξε και η Οφέλια έσκυψε μπροστά για να πιάσει τον οδηγό από τον ώμο.

«Σταματήστε!» φώναξε. «Σταματήστε το αυτοκίνητο. Δεν το βλέπετε; Η μητέρα μου είναι άρρωστη».

Ο οδηγός έκοψε ταχύτητα με ένα γρούλισμα. Λύκοι – αυτό ήταν όλοι αυτοί οι στρατιώτες που τους συνόδευαν. Ανθρωποφάγοι λύκοι. Η μητέρα της έλεγε ότι τα παραμύθια δεν είχαν καμία σχέση με τον πραγματικό κόσμο, αλλά η Οφέλια ήξερε καλύτερα. Την είχαν διδάξει τα πάντα γι' αυτόν.

Βγήκε από το αυτοκίνητο, ενώ η μητέρα της κατέρρεε στην άκρη του δρόμου και έκανε εμετό ανάμεσα στις φτέρες που φύονταν πυκνές ανάμεσα στα δέντρα, σαν ένας ωκεανός απαλών φύλλων, από τον οποίο αναδύονταν κορμοί με γκριζούς φλοιούς, σαν πλάσματα που έφταναν στην επιφάνεια από έναν βυθισμένο κάτω από τη γη κόσμο.

Τα άλλα δύο αυτοκίνητα είχαν σταματήσει κι αυτά, και το δάσος κατακλύστηκε από γκριζες στολές. Δεν άρεσαν στα δέντρα. Η Οφέλια μπορούσε να το νιώσει αυτό. Ο Σεράνο, ο διοικητής, ήρθε να ελέγξει αν μητέρα της ήταν καλά. Ήταν ένας ψηλός, ογκώδης άντρας, που μιλούσε πολύ δυνατά και φορούσε τη στολή του σαν να ήταν κοστούμι θεάτρου. Η μητέρα της του ζήτησε λίγο νερό, με την σαν σπα-

σμένη καμπάνα φωνή της, και η Οφέλια προχώρησε πιο κάτω στον χωματόδρομο.

Νερό, ψιθύρισαν τα δέντρα. Γη. Ήλιος.

Τα φύλλα από τις φτέρες χάιδευαν σαν πράσινα δάχτυλα το φόρεμα της Οφέλια και εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα καθώς πάτησε πάνω σε μια πέτρα. Ήταν γκριζα όπως οι στολές των στρατιωτών, και βρισκόταν στη μέση του δρόμου σαν να είχε πέσει από κάποιον. Η μητέρα της έκανε ξανά εμετό πίσω της. Γιατί άραγε αρρωσταίνει τις γυναίκες το να φέρουν παιδιά στον κόσμο;

Η Οφέλια έσκυψε και αγκάλιασε με τα δάχτυλά της την πέτρα. Ο χρόνος την είχε καλύψει με βρύα, όμως, όταν εκείνη την καθάρισε, είδε ότι ήταν επίπεδη και λεία και ότι κάποιος είχε σκαλίσει πάνω της ένα μάτι.

Ένα ανθρώπινο μάτι.

Η Οφέλια κοίταξε γύρω της.

Το μόνο που μπορούσε να δει ήταν τρεις φθαρμένες πέτρινες κολόνες, σχεδόν αθέατες ανάμεσα στις ψηλές φτέρες. Ο γκριζος βράχος πάνω στον οποίο τις είχαν σκαλίσει ήταν καλυμμένος με περίεργα ομόκεντρα σχέδια, και η κεντρική κολόνα είχε πάνω της ένα αρχαίο φθαρμένο πέτρινο πρόσωπο που κοιτούσε προς το δάσος. Η Οφέλια δεν μπόρεσε να αντισταθεί. Βγήκε από τον δρόμο και περπάτησε προς το μέρος της, παρόλο που τα παπούτσια της μούσκεψαν από την πάχνη μόλις έκανε μερικά βήματα και γαιϊδουράγκαθα κόλλησαν στο φόρεμά της.

Από το πρόσωπο έλειπε το ένα μάτι. Σαν κάποιο παζλ από το οποίο έλειπε ένα κομμάτι για να ολοκληρωθεί.

Η Οφέλια έσφιξε την πέτρα-μάτι και πλησίασε πιο κοντά.

Κάτω από μια μύτη λαξευμένη με ευθείες γραμμές στην

γκρίζα επιφάνεια, ένα ορθάνοιχτο στόμα άφηνε να ξεπροβάλλουν κάτι ξεθωριασμένα δόντια. Η Οφέλια έκανε προς τα πίσω όταν ανάμεσά τους αναδούτηκε ένα φτερωτό σώμα λεπτό σαν κλαράκι, απλώνοντας τα μακριά, τρεμάμενα άκρα του προς το μέρος της. Πόδια εντόμου βγήκαν μέσα από το στόμα, και το πλάσμα, μεγαλύτερο από το χέρι της Οφέλια, σκαρφάλωσε βιαστικά πάνω στην κολόνα. Μόλις έφτασε στην κορυφή, σήκωσε τα μακριά λεπτά μπροστινά του πόδια και άρχισε να της γνέφει. Αυτό έκανε την Οφέλια να χαμογελάσει. Έμοιαζε να έχει περάσει τόσο πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχε χαμογελάσει. Τα χείλη της είχαν πια ξεσυνηθίσει.

«Ποια είσαι;» ψιθύρισε.

Το πλάσμα κούνησε ξανά τα μπροστινά του πόδια και έβγαλε μερικά μελωδικά πλαταγίσματα. Ίσως να ήταν ένα τριζόνι. Άραγε έτσι ήταν τα τριζόνια; Ή μήπως ήταν μια λιβελλούλα; Η Οφέλια δεν ήταν σίγουρη. Ήταν μεγαλωμένη στην πόλη, ανάμεσα σε τοίχους χτισμένους από πέτρες που δεν είχαν ούτε μάτια ούτε πρόσωπα. Ούτε ορθάνοιχτα στόματα.

«Οφέλια!»

Το πλάσμα άπλωσε τα φτερά του. Η Οφέλια το ακολούθησε με το βλέμμα καθώς πέταγε μακριά. Η μητέρα της στεκόταν μερικά μόλις βήματα πιο κάτω στον δρόμο, με τον διοικητή Σεράνο στο πλευρό της.

«Κοίταξε τα παπούτσια σου!» Η μητέρα της την επέπληξε μ' αυτή την ήπια παραίτηση που χαρακτήριζε τη φωνή της τόσο συχνά τώρα πια.

Η Οφέλια κοίταξε κάτω. Τα μουσκεμένα παπούτσια της ήταν καλυμμένα με λάσπη, αλλά εξακολούθησε να νιώθει το χαμόγελο στα χείλη της.

«Νομίζω ότι είδα μια νεράιδα!» είπε. Ναι. Να τι ήταν το πλάσμα. Η Οφέλια ήταν σίγουρη.

Όμως, η μητέρα της δε θα άκουγε. Το όνομά της ήταν Κάρμεν Καρδόσο. Ήταν τριάντα δύο ετών και ήδη χήρα. Δε θυμόταν πώς ήταν να κοιτάς κάτι χωρίς να το απεχθάνεσαι, χωρίς να το φοβάσαι. Είχε γνωρίσει μόνο έναν κόσμο που πήρε αυτό που αγαπούσε και το έκανε σκόνη ανάμεσα στα δόντια του. Κι έτσι, καθώς η Κάρμεν Καρδόσο αγαπούσε την κόρη της, την αγαπούσε πάρα πολύ, παντρεύτηκε ξανά. Τον κόσμο αυτόν τον κυβερνούσαν άντρες –το παιδί της δεν μπορούσε να το καταλάβει ακόμα αυτό– και μόνο ένας άντρας θα ήταν ικανός να τις κρατήσει και τις δυο ασφαλείς. Παρόλο που η μητέρα της Οφέλια δεν το γνώριζε, πίστευε κι εκείνη σ' ένα παραμύθι. Η Κάρμεν Καρδόσο πίστευε στο πιο επικίνδυνο παραμύθι απ' όλα: αυτό του πρίγκιπα που θα την έσωζε.

Το φτερωτό πλάσμα που περιέμενε την Οφέλια στο ορθάνοιχτο στόμα της κολόνας τα ήξερε όλα αυτά. Γνώριζε πολλά πράγματα, αλλά δεν ήταν νεράιδα – τουλάχιστον όχι με την έννοια που μας αρέσει να τις φανταζόμαστε. Μόνο ο κύριός της γνώριζε το αληθινό της όνομα, επειδή στο Μαγικό Βασίλειο, για να γνωρίζεις το όνομα ενός όντος, έπρεπε αυτό το όν να σου ανήκει.

Από το κλαδί ενός ελάτου, παρακολούθησε την Οφέλια και τη μητέρα της να επιστρέφουν στο αυτοκίνητο για να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Περιέμενε αυτό το κορίτσι πολύ καιρό – το κορίτσι που είχε χάσει τόσο πολλά και θα χρειαζόταν να χάσει πολύ περισσότερα για να βρει αυτό που δικαιοματικά του ανήκε. Δε θα ήταν εύκολο να το βοηθήσει, αλλά αυτή ήταν η αποστολή που της είχε αναθέσει ο κύριός

της, ο οποίος δεν το έπαιρνε απήφιστα όταν κάποιος δεν ακολουθούσε τις εντολές του. Ω όχι, καθόλου.

Όλο και πιο βαθιά μέσα στο δάσος κατευθύνονταν τα αυτοκίνητα, με το κορίτσι και τη μητέρα και το αγέννητο παιδί. Και το πλάσμα που η Οφέλια είχε ονομάσει νεράιδα άπλωσε τα φτερά του, που έμοιαζαν με φτερά εντόμου, διπλώσε τα έξι μακριά λεπτά πόδια του και ακολούθησε την αυτοκινητοπομπή.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Το κακό σπάνια παίρνει αμέσως μορφή. Συχνά στην αρχή είναι κάτι περισσότερο από έναν ψίθυρο. Ένα βλέμμα. Μια προδοσία. Αλλά μετά μεγαλώνει και ριζώνει, ενώ είναι ακόμα αόρατο, ανεπαίσθητο. Μόνο τα παραμύθια δίνουν στο κακό μια κανονική μορφή. Είναι οι μεγάλοι κακοί λύκοι, οι μοχθηροί βασιλιάδες, οι δαίμονες και οι διάβολοι...

Η Οφέλια γνώριζε ότι ο άντρας που σύντομα θα έπρεπε να αποκαλεί «πατέρα» ήταν κακός. Είχε το χαμόγελο του κύκλωπα Οχιανγκάνου και στα σκοτεινά του μάτια φώλιαζε η σκληρότητα των τεράτων Κουέγκλε και Νουβέρου, πλασμάτων που είχε συναντήσει στα βιβλία με τα παραμύθια της. Όμως, η μητέρα της δεν έβλεπε την αληθινή του μορφή. Οι άνθρωποι τυφλώνονται συχνά όταν μεγαλώνουν, και ίσως η Κάρμεν Καρδόσο να μην παρατήρησε το άπληστο χαμόγελό του, γιατί ο καπιτάν Βιδάλ ήταν όμορφος και πάντα άφογα ντυμένος με την επίσημη στολή του, τις μπότες και τα γάντια του. Και, καθώς αναζητούσε απεγνωσμένα προστασία,

ίσως η μητέρα της να μπέρδευσε τη δίψα του για αίμα με την εξουσία, και τη βιαιότητά του με τη δύναμη.

Ο καπιτάν Βιδάλ κοίταξε το ρολόι τσέπης του. Το καντράν του ήταν ραγισμένο, αλλά οι δείκτες από κάτω έλεγαν ακόμη την ώρα και έδειχναν ότι η αυτοκινητοπομπή είχε καθυστερήσει.

«Δεκαπέντε λεπτά», μουρμούρισε ο Βιδάλ, ο οποίος, όπως όλα τα τέρατα, όπως ο Θάνατος, ήταν πάντα ακριβής.

Ναι, είχαν φτάσει με καθυστέρηση, όπως ακριβώς είχε φοβηθεί η Κάρμεν, στον παλιό μύλο όπου είχε επιλέξει ο Βιδάλ να εγκαταστήσει το αρχηγείο του. Ο Βιδάλ μισούσε το δάσος. Μισούσε οτιδήποτε δεν τηρούσε απόλυτη τάξη, και τα δέντρα παραήταν πρόθυμα να κρύψουν τους ανθρώπους τους οποίους είχε έρθει για να κυνηγήσει. Εκείνοι πολεμούσαν το σκοτάδι που υπηρετούσε και θαύμαζε ο Βιδάλ, κι αυτός είχε έρθει στο παλιό δάσος για να τους σακατέψει. Ω ναι, ο νέος πατέρας της Οφέλια λάτρευε να σακατεύει τα κόκαλα όσων θεωρούσε αδύναμους, να χύνει το αίμα τους και να βάζει νέα τάξη στον βρόμικο, άθλιο κόσμο τους.

Υποδέχτηκε την αυτοκινητοπομπή. Χαμογελαστός.

Όμως, η Οφέλια είδε στα μάτια του την περιφρόνηση, καθώς τους υποδεχόταν στη σκονισμένη αυλή όπου μια φορά κι έναν καιρό οι αγρότες των γύρω χωριών παρέδιδαν τα σιτηρά τους στον μυλωνά. Η μητέρα της, ωστόσο, χαμογέλασε στον Λύκο και του επέτρεψε ν' αγγίξει την κοιλιά της, που ήταν προησμένη από το παιδί του. Μάλιστα, όταν της

είπε να καθίσει σ' ένα αναπηρικό καροτσάκι σαν σπασμένη κούκλα, εκείνη το δέχτηκε. Η Οφέλια παρακολουθούσε τα πάντα από το πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, αναλογιζόμενη γεμάτη απέχθεια την προοπτική να προσφέρει στον Λύκο το χέρι της, όπως της είχε πει να κάνει η μητέρα της. Τελικά, βγήκε από το αυτοκίνητο, για να μην αφήσει μόνη τη μητέρα της μαζί του, πιέζοντας τα βιβλία στο στήθος της σαν μια ασπίδα φτιαγμένη από χαρτί και λέξεις.

«Οφέλια». Ο Λύκος συνέθλιψε το όνομά της ανάμεσα στα λεπτά του χείλη και κοίταξε το απλωμένο αριστερό της χέρι. «Το άλλο χέρι», είπε απαλά. «Θυμήσου».

Φορούσε μαύρα δερμάτινα γάντια που έτριξαν καθώς έσφιξε το χέρι της Οφέλια σε μια λαβή δυνατή σαν την παγίδα ενός λαθροκυνηγού. Έπειτα της γύρισε την πλάτη σαν να την είχε κιόλας ξεχάσει.

«Μερθέδες!» φώναξε σε μια γυναίκα που βοηθούσε τους στρατιώτες να ξεφορτώσουν τα αυτοκίνητα. «Πάρε τις αποσκευές τους!»

Η Μερθέδες ήταν αδύνατη και γλωμή. Είχε κατάμαυρα μαλλιά και σκοτεινά υγρά μάτια. Η Οφέλια σκέφτηκε ότι έμοιαζε με μια πριγκίπισσα που προσποιούνταν ότι ήταν η κόρη ενός αγρότη. Ή ίσως με μια μάγισσα, παρόλο που η Οφέλια δεν ήταν σίγουρη τι είδους, καλή ή κακή.

Η Μερθέδες και οι άντρες μετέφεραν τις βαλίτσες της μητέρας της στον μύλο που είχε μετατραπεί σε σπίτι. Η Οφέλια σκέφτηκε ότι έμοιαζε χαμένος και θλιμμένος, σαν να του έλειπε η εποχή στην οποία ήταν ένας απλός μύλος που άλεθε φρέσκους κόκκους. Τώρα ήταν γεμάτος από στρατιώτες, που συνωστίζονταν γύρω από τους φθαρμένους πέτρινους τοίχους του σαν ακρίδες. Οι σκηνές και τα φορηγά τους ήταν

παντού, καταλαμβάνοντας τη μεγάλη αυλή που περιβαλλόταν από στάβλους, έναν αχυρώνα και τον ίδιο τον μύλο.

Γκριζες στολές, ένα θλιβερό, παλιό σπίτι και ένα δάσος γεμάτο σκιές... Η Οφέλια λαχταρούσε τόσο να επιστρέψει στο σπίτι της, ώστε με δυσκολία κατάφερε να αναπνέει. Όμως, δεν υπήρχε σπίτι χωρίς τον πατέρα της. Ένωσε τα μάτια της να δακρύνουν, όταν ξαφνικά παρατήρησε, ανάμεσα σε κάτι σακιά στοιβαγμένα λίγα μέτρα πιο πέρα, ένα ζευγάρι φτερά που παγίδευαν το φως του ήλιου σαν να ήταν φτιαγμένα από πολύ λεπτό γυαλί.

Ήταν η νεράιδα.

Ξεχνώντας τη θλίψη της, η Οφέλια έτρεξε πίσω της και την ακολούθησε, καθώς εκείνη πετούσε προς τα δέντρα που βρίσκονταν πίσω από τον μύλο. Το μικρό πλάσμα ήταν τόσο γρήγορο, που η Οφέλια δεν άργησε να μπερδέψει τα βήματά της και, ενώ το κυνηγούσε, σκόνταψε ρίχνοντας όλα της τα βιβλία. Ωστόσο, όταν τα μάζεψε, σκουπίζοντας τη σκόνη από τα εξώφυλλά τους, είδε τη νεράιδα να έχει αγκιστρωθεί στον κορμό ενός δέντρου εκεί κοντά περιμένοντάς την.

Την περίμενε. Ω ναι. Έπρεπε να σιγουρευτεί ότι το κορίτσι την ακολουθούσε.

Όμως, για μια στιγμή... Όχι! Είχε σταματήσει και πάλι.

Η Οφέλια κοίταζε μια τεράστια αφίδα που είχε κάνει την εμφάνισή της ανάμεσα στα δέντρα, γεφυρώνοντας το άνοιγμα μεταξύ δύο αρχαίων τειχών. Ένα κεφάλι με κέρατα κοίταζε κάτω από την αφίδα, με βλέμμα κενό και ένα στόμα

που έχασκε σαν να προσπαθούσε να καταπιεί τον κόσμο. Το βλέμμα αυτό έμοιαζε να εξαφανίζει όλα τα άλλα: τον μύλο, τους στρατιώτες, τον Λύκο, ακόμα και τη μητέρα της Οφέλια. *Πέρα μέσα!* ήταν σαν να έλεγαν τα ετοιμόρροπα τείχη. Η Οφέλια μπορούσε να διακρίνει κάτι ξεθωριασμένα σκαλισμένα γράμματα κάτω από το κεφάλι, αλλά δεν καταλάβαινε το νόημά τους.

In consiliis nostris fatum nostrum est.

«Στις επιλογές μας βρίσκεται η μοίρα μας».

Η νεράιδα είχε εξαφανιστεί. Όταν η Οφέλια προχώρησε ένα βήμα κάτω από την αψίδα, εκείνη έριξε την παγωμένη σκιά της πάνω στο δέρμα της. *Γύρινα πίσω!* την προειδοποίησε κάτι μέσα της. Όμως, δεν το έκανε. Μερικές φορές είναι καλό να ακούς, άλλες πάλι όχι. Έτσι κι αλλιώς, η Οφέλια δεν ήταν σίγουρη αν είχε επιλογή. Τα πόδια της ήταν λες και περπατούσαν από μόνα τους. Ο διάδρομος που ανοιγόταν πίσω από την αψίδα στένευε ύστερα από μερικά βήματα και πολύ σύντομα η Οφέλια μπορούσε ν' αγγίξει τα τείχη και από τις δύο πλευρές απλώνοντας απλώς τα χέρια της. Άγγιζε τις φθαρμένες πέτρες ενώ συνέχιζε να περπατάει. Ήταν τόσο παγωμένες, παρά τη ζέστη της ημέρας. Λίγα μόλις βήματα, και έφτασε σε μια γωνία. Άλλος ένας διάδρομος ανοίχτηκε μπροστά της, οδηγώντας αριστερά και μετά δεξιά προς μια ακόμα γωνία.

«Είναι ένας λαβύρινθος».

Η Οφέλια στράφηκε.

Η Μερθέδες στεκόταν πίσω της. Φαινόταν σαν να έχει υφάνει από μάλλινα φύλλα το σάλι που κρεμόταν από τους ώμους της. Αν ήταν μάγισσα, ήταν όμορφη μάγισσα, όχι γριά και ξερακιανή όπως έμοιαζαν συνήθως οι μάγισσες στα βι-

βλία της Οφέλια. Ωστόσο, από τα παραμύθια ήξερε ότι συχνά οι μάγισσες δεν άφηναν να φανούν τα αληθινά τους πρόσωπα.

«Είναι μόνο ένας σωρός από παλιές πέτρες», είπε η Μερθέδες. «Πολύ παλιές. Παλιότερες από τον μύλο. Αυτά τα τείχη βρίσκονταν εδώ από πάντα, πολύ προτού χτιστεί ο μύλος. Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ μέσα. Θα μπορούσες να χαθείς. Έχει ξανασυμβεί. Θα σου πω μια μέρα την ιστορία, αν θέλεις να την ακούσεις».

«Μερθέδες! Ο καπιτάν σε χρειάζεται!» διέταξε η βαριά φωνή ενός στρατιώτη πίσω από τον μύλο.

«Έρχομαι!» απάντησε η Μερθέδες.

Χαμογέλασε στην Οφέλια. Υπήρχαν κρυμμένα μυστικά στο χαμόγελό της, αλλά η Οφέλια τη συμπάθησε. Τη συμπάθησε πολύ.

«Το άκουσες αυτό. Ο πατέρας σου με χρειάζεται». Η Μερθέδες άρχισε να επιστρέφει προς την αψίδα.

«Δεν είναι ο πατέρας μου!» της φώναξε η Οφέλια. «Δεν είναι!»

Η Μερθέδες έκοψε το βήμα της.

Η Οφέλια έτρεξε δίπλα της και πέρασαν μαζί κάτω από την αψίδα, αφήνοντας πίσω τους τις κρύες πέτρες και το πρόσωπο με τα κέρατα.

«Ο πατέρας μου ήταν ράφτης», είπε η Οφέλια. «Σκοτώθηκε στον πόλεμο».

Να τα πάλι τα δάκρυα. Έκαναν πάντοτε την εμφάνισή τους όταν η Οφέλια μιλούσε για εκείνον. Δεν μπορούσε να τα αποφύγει.

«Εκείνος έφτιαξε το φόρεμά μου και την μπλούζα που φορά η μητέρα μου. Έφτιαχνε τα πιο όμορφα ρούχα. Πιο

όμορφα από αυτά που φορούν οι πριγκίπισσες στα βιβλία μου! Ο καπιτάν Βιδάλ δεν είναι ο πατέρας μου».

«Είσαι σαφέστατη», είπε ευγενικά η Μερθέδες, περνώντας το χέρι της γύρω από τους ώμους της Οφέλια. «Όμως, έλα τώρα. Θα σε πάω στη μητέρα σου. Είμαι βέβαιη ότι έχει αρχίσει ήδη να σε ψάχνει».

Το χέρι της ήταν ζεστό. Και δυνατό.

«Δεν είναι όμορφη η μητέρα μου;» ρώτησε η Οφέλια. «Αρρωσταίνει εξαιτίας του μωρού. Έχεις αδελφό;»

«Έχω», απάντησε η Μερθέδες. «Θα δεις, θα αγαπήσεις τον μικρό σου αδελφό. Πάρα πολύ. Δε γίνεται να το αποφύγεις».

Χαμογέλασε για άλλη μια φορά. Υπήρχε μια θλίψη στα μάτια της. Η Οφέλια το πρόσεξε. Η Μερθέδες φαινόταν ότι ήξερε κι εκείνη τι σήμαινε να χάνεις πράγματα.

Καθισμένη στην κορυφή της πέτρινης ασπίδας, η νεράιδα τις παρακολουθούσε καθώς επέστρεφαν στον μύλο: η γυναίκα και το κορίτσι, η άνοιξη και το καλοκαίρι, δίπλα δίπλα.

Το κορίτσι θα επέστρεφε.

Η νεράιδα θα φρόντιζε γι' αυτό.

Πολύ σύντομα.

Όσο σύντομα ο κύριός της το επιθυμούσε.

ΔΕΝ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΕΡΘΕΙΣ ΕΔΩ ΜΕΣΑ.
ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΣΕΣ ΝΑ ΧΑΘΕΙΣ.
ΕΧΕΙ ΞΑΝΑΣΥΜΒΕΙ.
ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ,
ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΤΗΝ ΑΚΟΥΣΕΙΣ.

Στα παραμύθια υπάρχουν άνθρωποι και λύκοι, θηρία και νεκροί γονείς, κορίτσια και δάση. Η Οφέλια τα ξέρει όλα αυτά, όπως κάθε κορίτσι που έχει ακούσει ένα σωρό ιστορίες. Και καταλαβαίνει αμέσως τι είναι ο χαμογελαστός καπιτάν, με την άσπρη στολή του, τις μπότες και τα γάντια του: λύκος.

Τίποτε όμως δεν μπορεί να την προετοιμάσει για τη φοβερή πραγματικότητα του μυστηριώδους σπιτιού του καπιτάν, στη μέση ενός πυκνού δάσους που κρύβει πολλά: μισολησμονημένες ιστορίες για χαμένα μωρά, λιποτάκτες πολεμιστές της αντίστασης που κρύβονται από τον στρατό, έναν λαβύρινθο, θηρία και νεράιδες. Κανένας δεν μπορεί να κρατήσει την Οφέλια ασφαλή, καθώς ο λαβύρινθος την καλεί στη δική της ιστορία, όπου το τερατώδες και το ανθρώπινο είναι στενά δεμένα μεταξύ τους, όπου οι μύθοι ζουν με αίμα...

Ο βραβευμένος με Όσκαρ Γκιγιέρμο ντελ Τόρο και η ευπώλητη συγγραφέας Κορνίλια Φούνκε ενώνουν τις δυνάμεις τους για να μετατρέψουν την ταινία του Ντελ Τόρο Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑ σε ένα επικό μυθιστόρημα φαντασίας. Μπροστά στους αναγνώστες ανοίγεται ένας κόσμος περίεργος και μαγικός, γεμάτος απίστευτους χαρακτήρες, όπως κατεργάρηδες Φαύνους, φονικούς στρατιώτες, τέρατα που τρώνε παιδιά, θαρραλέους επαναστάτες και μια χαμένη πριγκίπισσα που ελπίζει να συναντήσει ξανά την οικογένειά της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3121-4

9 786180 131215

ΚΩΔ. ΜΗΛΩΣΗΣ: 22727